вбивати правильно не так:

землі коричнева п'ята –

по горло в краплених полях

задикувалася земля...

слова однакові – згадай,

проказа рук така сама:

за одержавлений малай

хіба вхопитись обома.

любити правильно не так:

цей час, ця жимолость, цей знак

червоний з білої води –

не відведи, не відведи.

із перестиглих трупом гір

нехай приходить цар чи звір,

хай витискає час на пні,

як бриндзу з патоки чечні.

прощати правильно не так:

душа їдка, як аміак,

розпоряджається сама

переступами обома;

втирає руки об штани

і не питає, де вони –

вершителі і кучмачі,

що губи гострять уночі.

вмирати правильно не тих:

трава межъочі, під дих,

під голову і на коня –

нехай відгадує чечня,

чий сон і голова чия

в долоні замість малая,

в долині синього ключа,

де гір немає на плечах.

там обважнілий, як кулак,

іще здригається борлак

і, вмитий голосом твоїм,

чекає, як дожити їм